

BASTEI*Romantik*

**Hedwig
Courths-Mahler**

Griseldis álma

2. kiadás

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
Hedwig Courths-Mahler: Griseldis
© Bastei-Verlag Verlagsgruppe Lübbe GmbH & Co. KG
Bergisch Gladbach

Fordította: LŐRINCZ GUDRUN

ISBN 978-963-325-062-4
ISSN 1216-2140
ISSN 1589-1046

© EX-BB Kiadói Kft.
1397 Budapest, Pf. 523
Telefon: (06-1) 428-2250
kiado@ex-bb.hu

Felelős kiadó a kft. ügyvezetője
Sorozatszerkesztő: Simonits Erzsébet
Műszaki szerkesztő: Spolarich Miklós

Nyomta és kötötte a debreceni Kinizsi Nyomda Kft.
Felelős vezető: Bördős János igazgató

I.

A vihar a fiatal facsemetéket derékba törve, a legerősebb fákat is meghajlítva süvöltött végig az őszi tájon. Az efféle égiháború nem tartozik az utasember kedvenc kísérői közé.

Ugyanezt gondolta magában a szürkületbe rejtőző, vihar sújtotta erdőben manőverező gépkocsivezető is.

A sofőr mellett szolga ült, akinek ismételten ki kellett szállnia, hogy félredobálja az utat elzáró kidőlt fatörzseket.

– Mintha a fejünkre akarna szakadni az ég – morogta maga elé. – Pokoli idő!

A kocsi ablaka mögött sápadt, komor szemekkel maga elé meredő arc jelent meg. Amint újra szabaddá vált az út, s az autó továbbindult, az utas közömbösen visszadőlt a párnázott ülésre.

Lassan elérték az erdő szélét, és elindultak felfelé az egyre meredekebb emelkedőn. A hegytető csúcsán mint mesebéli, lakatlan várkastély tűnt fel a Treuenfels család ősi fészke.

Csodálatos tornyaival, romantikus erkélyeivel és magasztos oszlopaival óriási árnyképként bontakozott ki a vastag felhőtakaróval bevont égbolt homályából. A hold itt-ott kilesett a felhők közül, és tompán megvilágította a környéket.

A vihar úgy süvített a kastély körül, mintha ostromra készülne, ám az erős falak kitartóan ellenálltak az időjárás vad szeszélyének.

A fennsíkra érve a sofőr néhányszor erősen megnyomta a dudát, s mintegy varázsszóra, az addig némán pompázó kastélyba hirtelen visszatért az élet. Hatalmas lámpák gyúltak ki, és vakító fényt vetettek a parkra. A magas kapuszárnyak felpattantak, és láthatóvá vált a fényárban úszó előcsarnok. A kivilágított ablakok mögött sietős árnyalakok surrantak tova.

A nagyteremben a grófi ház alkalmazottai és szolgálai álltak, várva a hazatérő urat. Minden szempár a nyíló kapura szegeződött kíváncsian. A széles, gondosan megépített lépcsőn rémült arccal állt a kedves, ám kissé gunyoros Mademoiselle Perdunoir. Ő volt Harro von Treuenfels gróf egyetlen leányának, a kis Gildának a nevelőnője.

A gróf kiszállt az autóból, lassú, öreges léptekkel felbalogott a lépcsőn, és belépett a kivilágított előcsarnokba. Máskor, ha hosszabb távollét után hazatért, barátságos és örömteli arcok köszöntötték. Ma azonban néma csönd fogadta. Emberei zavart és döbönt tekintete láttán nemes vonású arca még egy árnyalattal komorabbá és sápadtabbá vált. A szolgahad halk mormolással üdvözölte a hazatérőt. Mintha gyászolók tömege vette volna körül. A gróf egykor vidámságtól sugárzó tekintetében most nyoma sem volt a megszokott kedélyes csillogásnak.

Mennyi minden megváltozott ama borzalmas esemény óta. Uruk már nem volt a régi. Mintha daliás termete is meggörnyedt volna a nehéz sors – vagy szörnyű tette – súlya alatt.

Senki sem tudta eldönteni, hogy a bűn vagy a végzet törte-e meg ennyire. Még a bírának sem sikerült fényt deríteniük a kastélyt egyszerűen siralomházzá változtató rejtélyes eseményre. Harro grófort a tárgyalás után szabadlábra helyezték, ám csupán bizonyítékok hiányában. Bűnössége ugyanolyan nehezen volt bizonyítható, mint ártatlansága.

Bizonyítékok hiányában! De jelenthet-e ez igazi szabadságot?

Látszott a grófon, hogy lelkére ólomsúlyú teher nehezedik, amitől senki sem tudja megszabadítani. Ő a végzést nem felmentésként fogta fel. Büszke lényét teljesen megtörte ez a megaláztatás...

Kezdetben minden vádat magabiztosan hárított el. Bátran vádlói szemébe nézve hangoztatta ártatlanságát. De az idegölő vizsgálat, a véget nem érő kihallgatássorozat fásulttá, érzéketlenné tette. Egyszerűen nem tudott belenyugodni, hogy nem hisznek neki, sőt egyre több vádat hoznak fel ellene.

Borzalmas időket élt át, amíg bele nem törődött az elkerülhetetlenbe. Bizonyítékok hiányában! Egyre csak ez a mondat csengett a fülében. Nem tudták bizonyítani sem bűnösségét, sem ártatlanságát. Így mindenki azt gondolhatta, hogy csupán valami szerencsés véletlen folytán csúszhatott ki a törvény kezei közül.

Harro grófot fiatal felesége, Alice grófnő meggyilkolásával vádolták.

Kevesen siratták meg a szép, de kiszámíthatatlan és gonosz grófnőt. Egyike volt azoknak az elkényeztetett és önfejű nőknek, akik a „minden megengedett, ami tetszik nekem” mondást életelvükké tették, és embertársaiknak csak annyiban szenteltek figyelmet, amennyiben ez saját szeszélyeiknek kedvezett.

Pokollá tette a gróf életét, és ismerősei azon a véleményen voltak, hogy a grófnő megérdemelte végzetét.

Aki nem került vele közelebbi kapcsolatba, elbűvölő teremtnésnek tartotta. Társaságban mindig kedves és szeretetre méltó arcát mutatta. Házasságuk előtt Harro gróf is ilyennek ismerte meg. Alice szépségével a legtöbb férfit villámgyorsan az ujjá köré csavarta. Ha úgy adódott, a hitvesi hűséget sem vette túlságosan komolyan.

Házasságuk ideje alatt a gróf megpróbált változtatni ezen, de minden igyekezete hiábavalónak bizonyult. Ha valamit kiejtett a száján, ami a feleségének nem tetszett, az asszony azonnal toporzékolni kezdett, vagy befogta a fülét. Alárendeltjeivel szemben gyakran még tettelegességre is ragadtatta magát. Szinte létszükségletté vált számára férje bosszantása és megalázása. Mindenkiel kokettált, s gúnyosan kinevette a grófot, ha ezért figyelmeztetni merte. Sok olyan jelenetre került sor, ami Harro gróf lelkén mély sebeket ejtett. Alice grófnő, heves természetének eredményeként, a legtöbb esetben felülkerekedett a vitában, férje pedig kénytelen volt visszavonulót fújni.

A nyarat a házaspár a Treuenfels-kastélyban, a hideg hónapokat pedig a fővárosban, az évszázadok óta birtokolt

Treuenfels-palotában töltötte. Telente egymást követték az udvari ünnepségek, bálók, és Alice grófnő a család ékszereiben pompázva maga is fényes multságokat rendezett. Ha szórakozásról volt szó, a máskor oly gyenge, ingerlékeny asszony acélidegzetűnek bizonyult.

Alice grófnő maga is gazdag családból származott, férje pedig a hercegség legmódosabb nemesei közé tartozott. Nem lépett fel a felesége tékozló szertelenségével szemben, még ha maga nem is lelte örömét a költekezésben. Azt azonban képtelen volt megérteni, hogy valaki pusztá szeszélyből rop-pant összegeket herdáljon el. Mégis szemet hunyt felesége könnyelműsége felett. Csak kacérkodásait nem tudta elviselni, azt méltatlannak érezte. De hiába próbálta megtiltani, az asszony kigúnyolta, és ment a saját feje után.

A legutóbbi télen azonban olyasmi történt, ami már a jámbor gróf türelmét is próbára tette. Egy, az udvarnál vendégeskedő, fiatal külföldi herceg beleszeretett a szépséges Alice grófnőbe, aki ezt annyira hízelgőnek találta, hogy a hódolót a szokásosnál is közelebb engedte magához.

Egy este Harro gróf, barátai társaságából a vártnál korábban hazaérkezve, tetten érte feleségét a herceggel.

Dühének igen hevesen adott hangot – a szóbeszéd úgy tartja, hogy sérelmét megtorlandó, egy éppen kéznél levő lovaglóstorral arcul csapta vetélytársát.

A szolgálok mindenesetre harsány jelenetnek lehettek fül-tanúi. Harro gróf fenyegetőzve kényszerítette feleségét, hogy azon nyomban utazzanak vissza a Treuenfels-kastélyba.

A máskor mindig nyugodt és kiegyensúlyozott gróf aznap este magánkívül kiabálta: „Inkább megöllek, és magammal is végzek, mintsem hogy folt essék a becsületemen!” A grófnő megriadhatott, mert szokásától eltérően, szó nélkül beleegyezett a hazautazásba. A grófi pár még aznap visszatért a családi birtokra.

A grófnő nem tűrte, hogy anyai kötelességei megzavarják a szórakozásban, s így, mint mindig, a kis Gilda most is a kastélyban maradt dajkájával, svájci nevelőnőjével és Beate von

Treuenfels grófkisasszonnyal. A nemzetség elszegényedett oldalágából származó fiatal rokont Harro gróf részvétből fogadta otthonába.

Mivel olyan hirtelen visszatérték a fővárosból, Beate azonnal tudta, hogy a házastársak között megint valami nézeteltérés támadt. Otthon folytatódtak a veszekedések. A cselédség is tanúja lehetett, amint a gróf kifakadt: „Ennek véget kell vetni, bármilyen szörnyű árat kell is fizetni érte!”

Ezután a grófnő egyedül maradt. Senki nem járt a szobájában, csak a komornája várt reggelig az előszobában az engedélyre, hogy lefeküdhessen. Megszokott volt számára úrnője efféle kíméletlensége.

Másnap reggel a grófnőt holtan találták ágyában. A vizsgálatok kimutatták, hogy mérgezés áldozata lett.

Alice grófnő mindennap egy pohár nehéz bort ivott elalvás előtt, amit a komorna helyezett az ágy melletti éjjeliszekrényre. Az üveget, amiből kitöltötte a bort, a szolgáló később leküldte a konyhára. A nyomozó hatóság ezt is lefoglalta, és a vizsgálat bebizonyította, hogy a maradék borban nem található semmilyen gyanús anyag. Az éjjeliszekrényen lévő pohárban viszont egy egzotikus mérget fedeztek fel. Harro gróf a halálhír hallatára lélekszakadva rohant felesége szobájába. Idegességében feldöntötte az ott levő poharat, mégis a megmaradt pár csepp átvizsgálásakor egyértelműen kimutatták a benne található mérget. A gróft pedig meggyanúsították, hogy el akarta tüntetni a bűntény árulkodó nyomait. Megvádolták felesége meggyilkolásával, hisz a mérgező – aminek nyomait megtalálták – a gróf birtokában volt. Indiai utazásakor hozta magával, és íróasztala titkos rekeszében, egy kristályüvegcskébe rejtve őrizte.

Néhány héttel a szerencsétlenség előtt feleségének, barátjának, Fritz Dalheim bárónak és unokanővérének, Beate grófnőnek megmutatta a féltve őrzött, akkor még színültig telt üvegcskét.

Míg a kontesz, mint a gróf rokona, megtagadta a tanúvallomást, Dalheim bárónak tanúsítania kellett a bíróságon, hogy

azon a napon a fiola még tele volt. Amikor azonban vizsgálat céljából elkobozták, már csak kétharmad részig volt töltve. Valaki tehát elvett belőle. Mivel Harro grófon kívül senki nem tudott a rejtkehely létezéséről – ő meg bevallotta, hogy soha nem adta más kezébe az üveget –, ráadásul előző este csúnyán fenyegetőzött, mindez elegendőnek bizonyult arra, hogy vád alá helyezték.

A grófnő öngyilkosságának lehetőségét elvetették, hisz életvidám nő volt, s különben sem juthatott hozzá a méreghez.

Bizonyítékok sora szólt a gróf ellen. A komorna eskü alatt vallotta, hogy a bort csak azután töltötte ki, miután Harro gróf elhagyta felesége szobáját. Állította, hogy sem Harro gróf, sem másvalaki nem lépett be a grófnő szobájába, hisz ő egész éjszaka ott ült az előszobában, a helyiség egyedüli bejárata előtt. A bírák azonban kételkedtek abban, hogy végig ébren maradt. Ha elbóbiskolt, akkor a gróf észrevétlenül besurrantott felesége szobájába. A gyilkosság tényét azonban a meglévő adatok alapján nem lehetett egyértelműen alátámasztani, így a gróft bizonyítékok hiányában szabadon bocsátották.

Az ügyvéd elképzelhetőnek tartotta, hogy a grófnő, férje tudta nélkül, megtalálta a rejtkehelyet, és öngyilkosságot követett el. Ám akik ismerték a szép Alicét, nem hittek ebben a feltevésben, annak ellenére, hogy a nyomozás során sok ellentmondásos körülményre derült fény. Az egész ügyet titokzatos-ság lengte körül. Azt beszélték, azért zárták le a vizsgálatot, mert különben a külföldi herceget is kérdőre kellett volna vonni, ami nem tűnt kívánatosnak, tekintve, hogy az ügynek felsőbb körökben máris kellemetlen visszhangja volt.

Az úri társaság két pártra szakadt: az egyik hitt a gróf ártatlanságában, a másik oldal viszont a bűnössége mellett kardoskodott. A közvélemény számára Harro gróf már bukott embernek számított. Ettől a szomorú bizonyosságtól lesújtva tért vissza Treuenfelsbe. Vágyott kastélya nyugalomára, és rég nem látott kisleánya szeretetére.